

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Af BIBELSKE PRÆDIKENER (1816)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 266.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig03val-shoot-idm139670058851984/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Bibelske Prædikener

den Bedrøvelse efter Verden, som virker Døden. Beskjæmmede staae den falske Oplysnings Helte, og Verden forundres derover, at de forjættede herlige Tider ei komme; men Christine kan ikke forundres; thi de veed, at Man ei kan samle Vindruer af Torne, eller Figen af Tidsel, de see en ny Stadfæstelse af Herrens Ord ved Propheten Jeremias: mit Folk, siger Herren, gjorde tvende onde Ting, de forlode Mig, den levende Vandkiide, og huggede sig sprukne Brønde, som ei kan holde Vand; vi veed, at ingen, Fornyelse af Kraft og Dyd er mulig uden ved Troen, uden Tro paa Ham, der sagde: uden mig kan I slet Intet gjøre.

O! I Eiskelige! derom kan da ikke tvivles, at vi trænge, trænge haardt til en Fornyelse af christen Tro som den i Luthers Dage; kun det er Tingen, om den er at vente, og hvad skal vi dertil svare? Er det at vente, at vi igjen vil optage den kastede Bibel, holde den høit og i Ære, at vi af den forskudte Naade i Christo vil lade os tugte til at forsage det ugudelige Væsen og de verdslige Lyster, og til at leve tugteelig, retfærdelig og gadelig i denne Verden, ventende paa den store Guds og vor Herres Jesu Christi Herligheds Aabenbarelse? Nei visselig, skal vi slutte fornuftelig alene efter de Ting, vi i Verden høre og see, da er intet mindre at vente; det er sandt, at et ubegribeligt Guds Underværk maa Fornyelsen altid være; men ligesom den Syge, der troer sig karsk og forsmaer Lægedom, kan ei helbredes, saaledes er det ogsaa umuligt, at en Slægt, som ikke vil føie sin Nød og sin Brøde, kan omvendes og frelses. Derfor sagde Jesus: de Karske have ikke Lægedom behov, og jeg er ikke kommen at kalde Retfærdige, men Syndere til Omvendelse. Grueligt, sønderknusende er det at see, hvor blinde, hvor dørske, hvor sløve de Elendige slæbe sig gennem Verden; det er, som om Sjælens Øre var blevet døvt for alle Røster fra det Høie, og Øiet blindt for alle himmelske Syn, som om Samvittigheden var blevet maailøs, og som al Bekymring for Sjæl og Salighed var uddød. Herrens Torden ruller over Landene, det lyner Slag i Slag, Throner styrte, Jorden bæver, Mennesker falde i Tusindetal, Landene skjales af blodige Liig og Byernes Aske, Hunger og Sygdom kappes med Ilden og Sværdet om at ødelægge; men Herrens Haand vil de ikke see i alt dette; Jesus høres ei, naar Han varslede raaber: dersom I ikke omvender eder, skal I alle saaledes omkomme. O! vil Sjælene ei engang vaagne ved dette Bulder, vil de ei lære at forfærdes ved de Guds Domme, som alt her aabnebæres, aabnebæres paa de Folk, som vare vore Forbilleder og Forgjængere i Vantro og Synd, o, hvorledes skulde de da

Bibelske Prædikener

frygte sig for det svælgende Dyb paa hiin Side Graven, som de kan nægte, skrækkes for Dommens Basune, som her kun høres af de vaagne Sjæle?

Nei, nei, rimeligt er kun det Værste, er kun Fremgang i Synd, og Ødelæggelse fra Herren, Død som Syndens Sold, og den, som vilde mene, at han, ogsaa med Guds Ord i Hjerte, i Haand og paa Tunge, kunde vække den døde, sovende Slægt, han var en Daare.

Men skal vi da forsage og fortvivle, skal vi tænke, at al Redning er umulig? O! nei, mine Brødre og Søstre i Christo! vi vil ikke glemme, hvad Jesus har sagt: at det, som er Mennesker umuligt, er muligt for Gud. Naar vi see paa de forbigangne Tider, naar vi betænke, hvad der var at overvinde i Luthers Dage, og hvorlidet han kunde ventet at seire, naar vi hver for sig i Stillehed betænke, ad hvilke underfulde Veie vi selv ere førte fra Mørket til Lyset, fra Satans Magt til Gud, o, da maa vi vel udbryde med Herrens Apostel: o, Rigdoms Dyb boode paa Guds Viisdom og Kundskab! hvor urandsagelige ere Hans Raad og Hans Veie usporlige! da maa vi føle Sandheden af de trøstelige Ord, at Herren er god, og Hans Miskundhed varer evindelig, da mærke vi med Glæde, at Hans Arm er ikke forkortet, at Han endnu er Herren, Som gjør Alt, hvad Han behager. Ja, i Elskelighed det er vist, at Herren vil opreise Sin Kirke og fornye Sin Menighed; thi Han har sagt, at Helvedes Porte skal aldrig faae Overhaand over den, at Hans Søn skal regjere paa Jorden, indtil Maanen og Solen er ikke mere; det er vist, at Høie og Løve skal igjen høre Hans Røst og tilbede og nedknele i Støvet for den Naadestoel, som Han opreisde i vor Herre Jesu Christi Blod, stride den gode Strid og forsamles i Fred til Guds Helgen-skare. Dette er vist, thi det hviler paa Guds evige Miskundhed og Hans usvigelige Sandheds Ord; men hvor Han vil bygge Sin Kirke, det vide vi ikke, vi vide kun dette, at Han, som vil, at alle Mennesker skal blive salige og komme til Sandheds Erkjendelse, Han vil ogsaa boe iblandt os med Sit Naades Ord, ogsaa os vil Han forvandle til at vordre ligedannede efter Hans Søns, vor Herres Jesu Christi Billede, naar vi kun ikke gjenstridige modstaa Hans Hellig Aand, naar vi kun vil lade os vække ved Hans Tugtelse og Advarsler, naar vi kun vil lære at ydmyge os i Støvet, angrende bekjende vor Synd, indflye til Hans Barmhjertighed og sukke efter Kraft til at vandre værdelig for Hans Aasyn i Kjærlighed.

O, i Elskelige! saa lader os da kjøbe den beleilige Tid i de